

Malindi, oktober 2013

Ik wil mijn naam leren schrijven

Jambo nieuwsbrieflezers ('Hallo' in Kiswahili)

Habari ('Hoe gaat het?' in Kiswahili)

Het is 6 uur in de ochtend als de chauffeur van het weeshuis een jong meisje ziet bij de ingang van het weeshuisterrein. Hij vraagt haar waarom ze daar zit en het meisje zegt: "Ik wil naar school."

Als het kantoor later opengaat, praten we met het meisje. Dit is haar verhaal.

Ik ben geboren ergens vlakbij Amboselli. Mijn moeder komt uit de Gyriama-stam. Ze is van hier, van de kust. Mijn vader was een Gamba, niet van de kust dus. Mijn vader was chauffeur. Hij kreeg een auto-ongeluk en overleed. De familie van mijn moeder zorgde voor een nieuwe man voor haar omdat ze toch niet als alleenstaande moeder kon leven. De man werd gevonden. Hij betaalde de bruidsschat en zo had mijn moeder een nieuwe man die ze niet kende en ik ineens een stiefvader...

Mijn moeder werd al snel weer zwanger en al met al kreeg ik 2 halfbroertjes en 1 halfzusje. Er was een groot verschil tussen mij en mijn halfbroertjes/-zusje. Volgens traditie had ik, nadat de man de bruidsschat had betaald, terug moeten gaan naar mijn vader. Of zoals ze aan de kust ook wel zeggen: 'Een vrouw gaat het huwelijk in zonder kinderen en er ook uit zonder kinderen.' Mijn moeder had me dus moeten laten bij de familie van mijn vader, maar ik heb geen idee waar die eventuele familie is. Voor mijn stiefvader ben ik niemand. Mijn jongere halfbroertjes en halfzusje gaan naar school. Ik niet. Ik mag niet naar school maar moet het huishouden doen. Mijn moeder vindt het vervelend voor me maar ze kan niks doen. Ze moet doen wat de man zegt en volgens de traditie hier aan de kust hoor ik hier niet. Dat mijn vader een Gamba was, maakt mij helemaal een buitenstaander. Nu is het zo dat ik graag naar school wil. Ik wil mijn naam leren schrijven en daarom zit ik hier. Ik heb jullie hulp nodig.

Het verhaal werd bevestigd door Gyriama personeelsleden. Ze weten waar het gezin woont, beamen de tradities aan de kust. Het is tijd om de moeder er toch bij te halen want het is wel een minderjarig meisje dat voor ons staat. De moeder bevestigt het verhaal. Ze geeft ook aan dat ze er niks tegen kan doen. Ze is bezit van de man en haar dochter uit haar eerste huwelijk is niet welkom en is de huishoudster in het huis. Het meisje heeft een duidelijke en sterke wil. Ze laat ons weten dat ze elke morgen voor onze ingang gaat zitten want ze wil dit leven uit en ze wil haar naam leren schrijven. Het maakt haar niet uit of ze moet beginnen in de babyklas: als ze maar kan leren. Haar leeftijd is niet helemaal zeker maar vermoedelijk is ze 11 jaar.

Dit was vorige week donderdag en nu zijn we een week verder. Ze is donderdag gelijk naar de klas gegaan. Bij de kleuters. De leraren melden dat ze heel erg haar best doet, heel leergierig is en heel erg hard werkt aan haar abc ...

Ondertussen moeten we er voor zorgen dat dit meisje ook een veilige thuishaven krijgt. De vader is nu wel de huishoudelijke hulp kwijt. Samen met de kinderbescherming werken we aan de beste oplossing.

Waarom vertel ik u dit verhaal? Een verhaal dat voor ons één van de velen is? Ieder kind komt met een verhaal hier binnen. Ik vertel u dit omdat zelfs mijn eigen kinderen zeiden: "11 jaar en dan naar de kleuterschool?". Het doet ons allemaal eens te meer beseffen dat naar school gaan een voorrecht is. Geen vanzelfsprekendheid maar iets om dankbaar voor te zijn. Tegelijkertijd is het zorgelijk dat onderwijs nog steeds geen vanzelfsprekendheid is.

Ik ben u dankbaar dat u ons helpt om kinderen zoals dit meisje een nieuwe toekomst te geven. Een toekomst die er uit zag als 'voor het gezin zorgen als huishoudelijke hulp en op een goed moment uitgetrouwde worden'. Haar toekomst kan nu zijn 'wat ze zelf wil'. Ze heeft weer een keuze. Wil ze vroeg trouwen, dan kan dat. Wil ze advocaat worden, dan kan dat ook als ze zelf hard werkt. Maar ze begint nu eerst met schrijven en rekenen. Ze leert geschiedenis en maatschappijleer, ze leert nu haar bestemming mede zelf te bepalen.

Uw donatie verandert mensenlevens. Dank daarvoor. Help ons om door te gaan en om meer mensen te vinden die willen helpen.

Kwaheri ('Tot ziens' in Kiswahili)

Ria Fennema en familie